

смѣхъ вече и да мѣ помѣнитъ за женѣ,  
окрадени за негово-то цѣломъдріе. . . . .

Слѣдъ смѣртѣ-тѣ на родители-тѣ си Мака-  
ріей, раздаде цѣто кѣхъ оставили, всич-  
ко по милостыниѣ, и нѣмаше дрѣгъ грыжѣ,  
освѣнь на-кадѣ да отиде и отъ кого да са  
научи на Богоугодно живѣнье, за кое-то  
усърдно са молаше Богъ, да мѣ проводи до-  
бъръ наставникъ, кой-то бы мѣ посочилъ спа-  
сительніа пѣть. — Богъ, кой-то всичко устро-  
ава, и това мѣ помогна, да сполъчи едного  
старца инока, при когото са сдрѣжи, и като  
трыгна по тѣсныа пѣть на иночестко-то  
добродѣтелно живѣнье, отъ день на день  
успеваше въ закона Господень. Но нѣкое  
врѣмѣ слъчи са да обыде татѣкъ Еписко-  
пѣтъ на тѣсѣ странѣ, и като доде въ се-  
ло-то, извѣстенъ отъ жители-тѣ за Мака-  
ріево-то живѣнье, привика го и съ силѣ, а-  
ко и младѣ, поставя го клирикъ (чтецъ) въ  
селскѣтъ черквѣ. Нѣ наскоро той увѣспокоенъ  
отъ мзавы-тѣ на клирическѣ-тѣ слѣжѣ,  
покрѣва оттамъ и засѣли са на дрѣго мѣ-  
сто, близо до едно село, дѣто са занима-  
ваше съ свое-то рѣкодѣліе, да плете кош-